

коприва и др. З. 348. Нѣ днесъ гы е обрасла зданіята дива лобуда и обитава гы ношна сова! Гн. 180. Разсыпы пусты с' еще виждатъ, Лобуда дивѣ бурянь г' обрасаль. Гн. 180.

Лобутъ (ср. румынское *lovi* *бить*) с. м. побой: Кога-то ся карать двойца, трѣтій-тъ изеда лобутъ-тъ (ако ся той намѣси). Ч. 171. Мерише на лобутъ. Казвать на дѣтца-та, кога-то тѣ бѣснѣють. Ч. 184. Нема кабахать за лобутъ, а—за бѣсенье. Ч. 200. По-добрѣ на само лобутъ, а не въ калабалжкѣ пилавѣ. Ч. 209. Трѣси си лобутъ-тъ съ свѣщъ. Ч. 232.

Лобъ с. м. черепъ. **Лобове** мн. ч. Горня-та челюсть е твърда и лѣго положена въ лобатъ. Л. Д. 1870 р. 84. Видѣхъ развърлени по земьта тамо на една сгранѣ лобове, лакти, голени и други челоувѣчскы кости. Р. С. 97.

Ловджійски пр. охотничій: Едно нящо безъ душы е, пакъ душы фата?—Желѣза-та ловджиски. Ч. 122.

Ловджия с. м. охотникъ: Ловджие се договориле да го упушнать. З. 149. За суетврията на ловджие ние нѣма да говориме. З. 88.

Ловець с. м. охотникъ, ловець. **Ловаче** ум.: Така чловѣкъ отъ ловець станѣлъ пастыръ. Л. Д. 1873 р. 177. Желви-тъ сѣ най-способнитѣ ловци на инсекти-тъ. Л. Д. 1876 р. 58. Ловець-тъ дава мѣсто на заекъ-тъ да бѣга, а отъ стария пуца куче-то да го гони. Ч. 181. Ловець-тъ, който отива на ловъ въ недѣля, най-напредъ е срѣшналь нѣкоя бабичка, слѣдователно той не може да има никакъвъ успѣхъ въ свое-то предприятие. З. 87. И ми заскитала (лична Ангелина) во гора зелена—Стрека ѿ стрете Петре ловаче-то. М. 151.

Ловидба Ловитва с. ж. охота, ловля: Човѣкъ чуе при отправянето си на ловъ желанье „щастлива ловидба“. З. 88. Нѣкои си селци, а най паче живѣющии около горы, обичають твърдѣ много и ловитва, и ходятъ зимѣ най паче на ловъ, за елены, кошуты, дивы свини и зайцы. Пк. 39. Рыбари-тъ мисляль, че е много ловитва-та имѣ. Сб. 55.

Ловски пр. охотничій (см. ловджійски): За да почнать и фабрикантитѣ на ловски-тъ оръжия да правяють нуждни-тъ на война-та пушки. Л. Д. 1871 р. 221.

Ловчия с. м. (ср. ловджия) охотникъ: Ёдинъ ловчия отишаль да трепе ловъ. Кн. 100. **Ловчийка** с. ж. охотница. Ц.

Ловъ с. м. 1) охота: Слядъ тува мумче-ту фанѣлу пакъ правѣють си убичий дѣ оди по ловъ. Ч. 254. Просту тебѣ коньи, емъ соколи, Просту тебѣ жрти емъ жѣгари, За да одишь по лова по гора. М. 47. Да си знаи кѣга ходихъ благочѣстиви христане у цара агаренскога на лова. Гн. 259. Германци-тъ живѣяли въ горытѣ съ ловъ. I. 141. Баща му на Бисмарка обичаль лова съ страсть. Л. Д. 1872 р. 199. 2) добыча (на